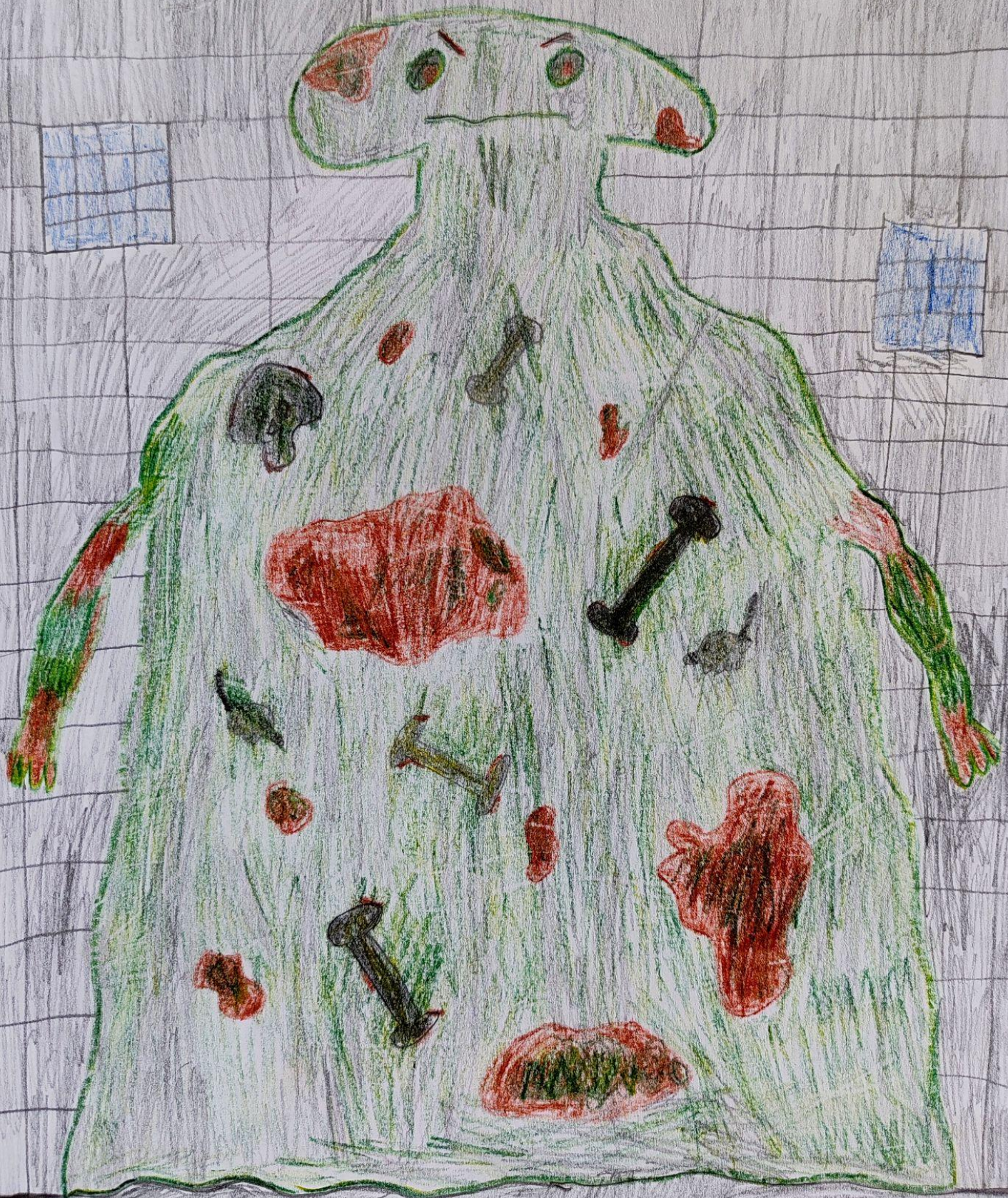

SKLEPNÍ MONSTRUM

Autor: Vilém Šmilauer 23.4 2025

Jednoho dne jsem se vydal do babiččina sklepa pro brambory, protože moje babička je obří lenoch. To znamená, že všechno kromě spaní, vaření a zalívání kyték je pro ni problém. Jediné místo, kam zatím dokázala dojít bez keců, byl její sklep. Ale tam už najednou taky nechce. Vždycky mi říká, že jí bolí záda, a nebo, že tam jsou moc prudké schody a mě to docela štve, hlavně proto, že se nemůžu plně věnovat boxu, který je mojí životní náplní už od mala.

Jednou jsem ale slyšel, jak si povídá se svými kamarádkama a říkala, že v tom sklepe žije nějaké monstrum. A proto se tam bojí chodit.

Vydal jsem se po schodech dolů a říkal si, že to ani nemůže být pravda, co ta moje možná bláznivá babička povídá. Pokračoval jsem dál a v tu chvíli mi nějaký slizký prst sáhnul na rameno. Otočil jsem se a uviděl nechutnou zelenou příšeru s kostrou uvnitř. Ztuhl jsem.

“Kdo jseš?” řekl jsem trochu vyděšeně.

“Já jsem Ruprecht. Byl jsem stvořen klukem, co si hrál u bažiny, do které spadl a utopil se v ní. Pak jeho mozek ovládlo bláto a tím jsem vznikl.”

“Jak ses sem dostal?” zeptal jsem se.

“Po nějaké době putování a hledání domova jsem našel tenhle barák. Živil jsem se myšma, ale tvoje babička je nedávno všechny pozabíjela a teď nemám co jíst.”

Ruprecht ztichl a zadíval se mi do očí. Začal si mě s chutí prohlížet a olizovat si rty. Pomalu se ke mě přibližoval a hladově řekl: “Jedině, že bych snědl tebe.”

“Ne prosím, žadonil jsem. Přinesu ti každý měsíc deset myší,”

“To by šlo, řekl Ruprecht, ale pouze když ty myši budou pořádně vypasené. A když ty myši nepřineseš do západu slunce tak si pochutnám na tvé babičce.”

“Pokusím se.” řekl jsem vystrašeně a vydal se ven.

“Pamatuj na to co jsem ti řekl” zadržel mě Ruprecht na odchodu.

Poté jsem vyděšeně odešel.

První místo, kam jsem se rozhodl jít, byla naše zahrada. Je na ní spousta děr, ve kterých by myši mohli bydlet. Hned u vchodu do baráku byly tři. Prohledal jsem je, ale jediné, co jsem našel, byla kostra mrtvé veverky.

Tak to asi nebude úplně lehký úkol, pomyslel jsem si. Postupem času jsem prohledal všechny myší díry na naší zahradě, ale žádné myši jsem v nich nenašel. Jenom nějaké shnilé listí a ztracené ořechy.

Poté mi došlo, že na sousedově zahradě je stará opuštěná kůlna, kde by se to myšma mohlo jenom hemžit.

Moc se mi tam ale nechtělo, protože jako malý jsem k němu chodil bez dovolení na zahradu a navíc jsem mu zničil plot. Teď je na mě hrozně vysazený a našťvaný.

Ale neměl jsem žádnou jinou možnost, než tam prostě dojít. Přelezl jsem potají jeho stále zničený plot a skryl se za stromem. Když jsem viděl, že vzduch je čistý, vylezl jsem z úkrytu a šel ke kůlně. Skoro u dveří jsem zakopl o prkno a spadl jsem na pár kovových desek. Udělalo to obří rachot.

Hned ke mě přiběhl našťvaný soused, který na mě okamžitě začal řvát: "Padej domů, ty spratku jeden, nebo na tebe zavolám policii!"

Vstal jsem ze země, na které jsem se válel a bez váhání ho plnou silou praštil do obličeje. Párkrát se zakymácel a potom se skutálel se na zem jako švestka.

"Nikdo mě nebude otravovat při mé práci," zařval jsem na omráčeného souseda, kterému jsem ukradl klíče od kůlny. Odemkl jsem dveře a hned se na mě vyvalil obří myší puch se spoustou prachu.

Věděl jsem, že to je dobré znamení. Porozhlédl jsem se kolem a uviděl špinavé poličky, na kterých ležely rozpadlé květináče. Dále jsem viděl spoustu zahradních lopatek, rýč a spoustu malých a velkých pil. Chvilí jsem číhal na nějakou tu myš a ani to netrvalo dlouho, hned se mi jedna mihla pod nohama. Vrhla jsem se po ní s pytlím a přímo mi do něj vletěla. Zajásal jsem, otočil hlavu a uviděl tři další. Skočil jsem na ně a lapil je. Najednou někdo začal bouchat na dveře. Otočil jsem hlavou a oknem uviděl hlídku poldů.

"A sakra, poldové, snaží se sem dostat," blesklo mi hlavou. Nejdříve jsem nevěděl co dělat, Začal jsem se honem koukat po místnosti a uviděl hnijící řadu poliček, napadlo mě že bych se za ní mohl schovat. Najednou do místnosti vtrhla policie bleskurychle vklouzl za poličky. Začali procházet celou kůlnu a vypadalo to, že mě nenajdou až do té chvíle, kdy jsem si nečekaně kýchl z toho všeho prachu.

Hned to zaregistrovali a vrhli se na mě. Řekl jsem si, že raději s nimi budu bojovat, než se vzdát jako srab. Na jednoho jsem vyletěl a vlepil mu takovou facku, že se hned skutálel k zemi. Poté ostatní vytáhli pistole a namířili je na mě. Já jsem vytasil svoje pěsti a začala potyčka. Stříleli po mě jak divocí, ale žádný z nich se nemohl trefit, protože jsem jejich kulky odrážel svými železnými pěstmi. Takhle to chvíli pokračovalo, než jim došly všechny náboje. Pak jsem je tam skoro všechny sundal, až na jednoho, který vytáhl z ruksaku klec se cvičenýma myšma a vypustil je na mě

Došlo mi, že to je skvělá příležitost, jak získat zbylé myši pro Ruprechta. A to jsem také udělal. Jak na mě běžely, nastavil jsem do cesty pytel a vběhli tam všechny. Pak jsem ještě zbil posledního poldu a podíval jsem se z okna, jestli náhodou tam není ještě nějaký. A jak jsem se díval tak mi došlo, že za obzor zapadá poslední kousíček slunce a to znamená, že jestli Ruprechtovi co nejrychleji nepřinesu ty myši, tak schrupne moje babičku.

Vyběhl jsem z kůlny jako šílený a při cestě mi hlavou začali běhat nechutné myšlenky. Jak Ruprecht do sebe pomalu začne cpát moji babičku a pochutnávat si na ni, nebo jak jí bude pomalu okousávat její nohy a při tom se nechutně chechtat, a že z ní udělá obří konzervu.

Tyto myšlenky mě pronásledovaly po celou cestu až do té chvíle, kdy jsem dorazil na náš dvůr a viděl, že bylo vše při staru. Babička chodila po zahradě a Ruprecht byl snad stále ve sklepě. Nechtěl jsem nic riskovat a běžel jsem dolů.

“Ruprechte, mám tady pro tebe ty myši.”

“Skvělá práce,” řekl Ruprecht. Podíval se do pytle a prozkoumal všechny myši, poté se na mě našťavaně podíval a řekl: “Těmhletěm chciplotinám říkáš myši? No, když nemám myši, tak mám aspoň tebe.” Vrhł se na mě s otevřou tlamou.

Rychle jsem prchal ven na zahradu, kde jsem se postavil do bojové pozice. Praštil jsem ho plnou silou do obličeje, ale nic mu to neudělalo. Zkusil jsem to znova a nic. Jeho tělo bylo tak slizské, že moje údery po jeho těle bez újmy sklouzávaly. Začal jsem panikařit a utíkat jako zběsilý. Protože jsem v tu chvíli nedával pozor, tak jsem narazil do kolemjdoucí babičky. Ta jenom zavravorala a upustila konev, se kterou zrovna šla zalít kytky. Voda z konve se vyřítla na Ruprechta, který nestačil uhnout. tak se v louži vody začal pomalu rozpouštět a vsakovat do země. Z té už bylo slyšet jenom slaboučké: “Já si tě najdu!”

